

Nilgün için...

Z. A.

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
bir Sağlık ve Eğitim Vakfı kuruluşudur.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 45278

Kaktüs Çiçekleri

© 2021 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

Yazan: Zeynep Alpaslan
Resimleyen: Merve Dilek Efe
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Hasret Parlak Torun
Son Okuma: Gökçe Ateş Aytuğ
Grafik Tasarım: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Ekim 2021

ISBN: 978-625-7782-55-5

Tüm hakları saklıdır.

Kütüphane Bilgi Kartı:
Alpaslan, Zeynep
Kaktüs Çiçekleri
1. Çocuk Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2021, 164 Sayfa
ISBN: 978-625-7782-55-5

Baskı: İmak Ofset
Akçaburgaz Mah., 137 Sok., No. 12, 34522 Esenyurt, İstanbul
Tel.: (0212) 444 62 18 • Sertifika: 45523

Zeynep Alpaslan

Resimleyen:
Merve Dilek Efe

Birinci Bölüm

Yeni Bir Başlangıç

Elmalar, elmalar, elmalar!

Kuzeydeki Elmaçiçeği Kasabası'nda her yer elma ağaçlarıyla kaplıydı. Bu ağaçların elmaları, Petek'in daha önce süpermarketlerde görmeye alışkın olduğu o kırmızı, pürüzsüz, parlak elmalara benzemiyordu. Kızıl kahve, eciş bücüş ve bir kurbağa gibi benekliyi burada elmalar. Tatlariysa fazla şekerli ve odunsuydu. Kısacası, kusursuz olmaktan çok uzaktaydılar.

Petek, yaz başında anne babasıyla birlikte bu küçük Kuzey kasabasındaki iki katlı, küçük eve taşınmıştı. Geride bıraktığı büyükşehri özlemiyordu, çünkü şehirde daima kendini yalnız hissetmişti. Gerçi burada da yalnızdı ama henüz okullar açılmamıştı ve zamanın

insana ne getireceği belli olmazdı. Her zaman okul arkadaşlarından farklı biri olmuştu, yalnız kalmasının sebebinin de bu olduğunu düşünüyordu. Birbirinin aynısı kusursuz süpermarket elmalarının içinde eciş bücüş bir elmaydı o. Onu olduğu gibi kabul edecek, tüm tuhafılarıyla sevecek kimse çıkmamıştı okulda karşısına.

Neyse ki şehirdeki büyük okulda kaybolmak kolaydı. Petek de aynen öyle yapmıştı: Fazla göze batmamak için sınıfta asla parmak kaldırmamış, saçlarını yaz kış baykuş kafası şeklindeki beresinin içine gizlemiş, hep önüne bakarak yürümüş, öğle yemeklerini kuytu köşelerde yemişti.

Hiç arkadaşı yoksa ve herkes onun biraz acayip olduğunu düşünüyorsa nereye giderdi insan? Günlerini kendiyile baş başa geçiriyor, aklından geçen hiçbir şeyi bir başkasıyla paylaşamıyorsa nereye sığınırdı?

Tabii ki müziğe! Petek kulaklığına yapışık yaşıyor, boşta kaldığı her saniye müzik dinliyordu. Müzik onun tesellisi, sığınağı, en yakın

dostuydu. Özellikle *rock* grubu Kara Kediler'e hayrandı. Onların şarkılarında kendini buluyordu.

Eh, insan kayıp hissediyorsa, bir yerlerde mutlaka kendini bulmak zorundaydı, öyle değil mi? Bir filmde, bir kitapta, gitar çalmakta, elma toplamakta, gökyüzündeki yıldızlarda ya da bir Kara Kediler şarkısında. Yani, herhangi bir şeyde...

İyi de, hayat müzik dinlemekten, gitar çalmaktan ve pencereden gökyüzünü seyretmekten mi ibaretti?.. Hayır hayır, kesinlikle daha fazlası olmalıydı ama Petek bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. O sadece günün ona getirdiklerini kabulleniyor, hayattan asla daha fazlasını istemiyordu. Ama belki de... Belki de yeni okulunda her şey farklı olurdu.

Okulların açılmasına bir gün kalmıştı. Petek, akşam yemeğinden hemen sonra, çatı katındaki küçük odasına çıktı. Dışarıda sokak lambaları bir bir yandıkça, aşağıda uzanan Elmaçiçeği Kasabası ıslıl ıslıl parıldamaya başlamıştı. Uzaklarda bir yerlerde bir baykuş